

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia	SA Mariusz Tchórzewski (spr.)
Sędzia	SA Ewa Popek
Sędzia	SA Tomasz Lebowa

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2020 r. w Lublinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. W. jako reprezentanta grupy, w skład której wchodzi: Ł. F., K. B. i P. B., C. B., D. K. (1) i R. K. (1), Ł. J. i M. J. (1), D. P., M. J. (2) i B. J. (1), E. S. (1), A. S. (1) i P. K., M. J. (3) i A. J., Ł. K. i A. K. (1), M. M. i A. M. (1), J. G. i A. G. (1), M. O. i P. D., K. P. i P. P., U. L. i M. L., T. S. i M. S. (1), L. M. i A. M. (2), A. B. (1) i D. B., A. W., S. W. i M. W. (1), M. I., M. G., K. T. (1), E. S. (2), G. T., K. R. (1), K. C. i A. C., K. W. i M. W. (2), G. C. i S. C., A. B. (2), E. S. (3) i A. S. (2), M. J. (4), I. D. i K. D., I. K. i R. K. (2), D. T. i P. T., A. K. (2) i J. O., M. W. (3), D. K. (2), K. R. (2) i A. R., B. N. i K. N., K. T. (2), B. A. i K. A., K. S. i Ł. S., A. P. (1) i G. P., A. N., T. L., S. S. i A. G. (2), B. J. (2), M. K. (1) i M. K. (2)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 30 grudnia 2019 r. sygn. akt (...)

I. oddala apelację;

II. prostuje oczywiste niedokładności w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że:

- a. w komparycji słowo „przedstawiciela” zastępuje słowem „reprezentanta”,
- b. w komparycji przed słowem „o zapłatę” wpisuje „z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – nadzorca sądowego w postępowaniu układowym (...) Sądu Rejonowego (...) w Lublinie z siedzibą w Ś.”,
- c. w punkcie I w podpunktach 1 – 50 eliminuje słowa „kwotę”,
- d. w punkcie I po słowach „na rzecz” wpisuje „A. W. (reprezentanta) kwotę 298217,50 (dwieście dziewięćdziesiąt osiem tysięcy dwieście siedemnaście 50/100) zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 r. ustalając, że z zasądzonej należności na rzecz poszczególnych członków grupy przypadają następujące kwoty:”

III. zasądza od pozwanego (...) Spółce Akcyjnej w L. na rzecz reprezentanta grupy – powoda A. W. kwotę 8000,- (osiem tysięcy) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Ewa Popek Mariusz Tchórzewski Tomasz Lebowa

I ACa 291/20 UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30.12.2019 r. Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie (...) zasądził (pkt I) od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w L. na rzecz:

1. Ł. F. kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. K. B. i P. B. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
3. C. B. kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
4. D. K. (1) i R. K. (1) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
5. Ł. J. i M. J. (1) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
6. D. P. kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
7. M. J. (2) i B. J. (1) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
8. E. S. (1) kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
9. A. S. (1) i P. K. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
10. M. J. (3) i A. J. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
11. Ł. K. i A. K. (1) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
12. M. M. i A. M. (1) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
13. J. G. i A. G. (1) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
14. M. O. i P. D. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
15. K. P. i P. P. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
16. U. L. i M. L. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

17. T. S. i M. S. (1) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
18. L. M. i A. M. (2) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
19. A. B. (1) i D. B. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
20. A. W. kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
21. S. W. i M. W. (1) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
22. M. I. kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
23. M. G. kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
24. K. T. (1) kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
25. E. S. (2) kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
26. G. T. kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
27. K. R. (1) kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
28. K. C. i A. C. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
29. K. W. i M. W. (2) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
30. G. C. i S. C. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
31. A. B. (2) kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
32. E. S. (3) i A. S. (2) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
33. M. J. (4) kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
34. I. D. i K. D. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

35. I. K. i R. K. (2) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
36. D. T. i P. T. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
37. A. K. (2) i J. O. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
38. M. W. (3) kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
39. D. K. (2) kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
40. K. R. (2) i A. R. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
41. B. N. i K. N. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
42. K. T. (2) kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
43. B. A. i K. A. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
44. K. S. i Ł. S. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
45. A. P. (1) i G. P. solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
46. A. N. kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
47. T. Ł. kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
48. S. S. i A. G. (2) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
49. B. J. (2) kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
50. M. K. (1) i M. K. (2) solidarnie kwotę 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;

w punkcie II umorzył postępowanie w zakresie żądania zasądzenia odsetek od kwot 5 964,35 zł (pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote trzydzieści pięć groszy) od dnia 17 grudnia 2014 roku do dnia 29 grudnia 2019 roku na rzecz Ł. F., K. B. i P. B., C. B., D. K. (1) i R. K. (1), Ł. J. i M. J. (1), D. P., M. J. (2) i B. J. (1), E. S. (1), A. S. (1) i P. K., M. J. (3) i A. J., Ł. K. i A. K. (1), M. M. i A. M. (1), J. G. i A. G. (1), M. O. i P. D., K. P. i P. P., U. L. i M. L., T. S. i M. S. (1), L. M. i A. M. (2), A. B. (1) i D. B., A. W., S. W. i M. W. (1), M. I., M. G., K. T. (1), E. S. (2), G. T., K. R. (1), K. C. i A. C., K. W. i M. W. (2), G. C. i S. C., A. B. (2), E. S. (3) i A. S. (2), M. J. (4), I. D. i K. D., I. K. i R. K. (2),

D. T. i P. T., A. K. (2) i J. O., M. W. (3), D. K. (2), K. R. (2) i A. R., B. N. i K. N., K. T. (2), B. A. i K. A., K. S. i Ł. S., A. P. (1) i G. P., A. N., T. Ł., S. S. i A. G. (2);

w punkcie III zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. na rzecz reprezentanta grupy – powoda A. W. kwotę 51 986,71 zł (pięćdziesiąt jeden tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

w punkcie IV nakazał ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w L. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie kwotę 965,30 zł (dziewięćset sześćdziesiąt pięć złotych trzydzieści grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Pisemne uzasadnienie zawarto na kartach 1186-1202 akt sprawy.

Apelację wniósł pozwany w dniu 24.02.2020 r., zaskarżając wyrok w części, w zakresie punktów I, II, IV, wnosząc o jego zmianę i oddalenie powództwa w całości i orzeczenie o kosztach procesu, ewentualnie o uchylenie wyroku. Apelujący wniósł także o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczności wskazane w tezie dowodowej.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił wyłącznie obrazę przepisów prawa procesowego:

1. art. 10 ust. 1, art. 1 ust. 1 i 2, art. 2, art. 6 ustawy z dnia 17.12.2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym poprzez błędne uznanie przez sąd I instancji, że zostały spełnione przesłanki wynikające z tej ustawy do rozpoznania sprawy w przedmiotowym trybie mimo, że roszczenia członków grupy nie zostały ujednoczone, ani oparte na tej samej, ani takiej samej podstawie faktycznej;

2. art. 98 k.p.c. i art. 5 w/w ustawy poprzez niewłaściwe zasądzenie na rzecz powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego, przy zastosowaniu regulacji z art. 5 w/w ustawy wskutek oczywiście błędnego uznania, że dochodzone roszczenie winno być rozpoznawane w trybie postępowania grupowego;

3. art. 84 § 1 i 2 k.p.c. polegającą na bezpodstawnym zwróceniu pozwanemu pisma z dnia 15.11.2019 r. zawierającego doprecyzowanie stanowiska w zakresie przypozwania (...) Sp. z o.o. w W. w upadłości likwidacyjnej oraz zawieszenia postępowania na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. mimo, że złożenie tego pisma stanowiło wykonanie zobowiązania Sądu I Instancji, co w konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego ustalenia kręgu podmiotów odpowiedzialnych i ponoszących odpowiedzialność względem roszczeń wysuwanych przez powodów, czym doprowadziło do podjęcia merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie mimo jej niedojrzałości ku temu, z uwagi na konieczność ustalenia prawidłowego kręgu podmiotów po stronie pozwanej, czego w sprawie zaniechano, czym doprowadzono do nieuprawnionego przerwania całości odpowiedzialności na pozwanego;

4. art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. polegającą na zaniechaniu rozpoznania wniosku pełnomocnika pozwanej o zawieszenie postępowania mimo ziszczenia oczywistych ku temu przesłanek wywodzących się z potrzeby przypozwania w trybie art. 84 § 1 k.p.c. (...) Sp. z o.o. w W. w upadłości likwidacyjnej, bez podjęcia merytorycznego rozpoznania jego podstaw, czym doprowadzono do utrudnienia pozwanemu dochodzenia roszczeń od wskazanego podmiotu;

5. art. 227 k.p.c. poprzez bezpodstawne pominięcie wniosku dowodowego pozwanego, którego przedmiotem pozostawało dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczność ustalenia, czy wada w postaci zakłóconego poboru wody ciepłej dotyczy w równym stopniu wszystkich 48 lokali zgłoszonych w pozwie, a jeśli stopień ten jest różny, określenia zakresu występowania ewentualnej wady w każdym z przedmiotowych 48 lokali w budynku przy ul. (...) w L. mimo, że wskazane okoliczności posiadają bezsprzecznie istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym przede wszystkim dla ustalenia, czy dochodzone przez powodów roszczenia winny być rozpoznawane w postępowaniu grupowym;

6. art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności opinii biegłego A., który w jej treści odniósł się wyłącznie do kwestii zaprojektowanych

rozwiązań modyfikacyjnych systemu c.u.p., których projekt został przedstawiony przez powoda, nie odnosząc się w żadnym razie co do istotnych okoliczności dla sprawy w postaci chociażby dokonania przez nabywców zmian w łazienkach, przez co przyczynili się oni do zastanej funkcjonalności instalacji sanitarnej, a czego Sąd I instancji zdaje się nie brać pod uwagę przy ocenie odpowiedzialności za zidentyfikowany stan rzeczy, a co stanowi okoliczność oczywiście istotną dla rozstrzygnięcia sprawy, a przez to wymagająca wyjaśnienia.

W uzasadnieniu zarzutów apelujący dodatkowo je doprecyzował, podnosząc że Sąd Okręgowy przyznał racje powodom uznając ich roszczenia za wywiedzione na podstawie istnienia rzekomej wady polegającej na braku natychmiastowego dostępu do poboru ciepłej wody we wszystkich 92 lokalach mieszczących się w budynku przy ul. (...) w L. i która to [wada] ponadto skutkuje niemożnością dokonania prawidłowego pomiaru zużycia wody we wszystkich tych lokalach, z czym apelujący się nie zgadza. Apelujący podniósł, że sam fakt niekwestionowania przez niego wniosków opinii w postępowaniu pierwszoinstancyjnym „pozostaje kwestią zupełnie wtórną” wobec pominięcia jego wniosku dowodowego w tym przedmiocie zmierzającego do „ustalenia czy dochodzone przez powodów roszczenia winny być rozpoznawane w postępowaniu grupowym”. Apelujący podkreślił, że bezpodstawnie zwrócono pozwanemu pismo z dnia 15.11.2019 r. zawierające doprecyzowanie stanowiska w przedmiocie przypozwanienia oraz zawieszenia postępowania w sytuacji, gdy art. 194 § 1 k.p.c. przewiduje obowiązek Sądu wezwania do udziału w sprawie osoby, która winna być pozwanym i wniosek pozwanego zmierzał do „unicestwienia wadliwego wyboru strony procesu przez wezwanie osoby legitymowanej”, zaś Sąd I instancji „z niezrozumiałych przyczyn, mimo przyjęcia wniosku zamiast go merytorycznie rozpoznać i wydać względem niego stosowne postanowienie, wydał zarządzenie o jego zwrocie”.

Apelujący wniósł również o zwolnienie go od kosztów sądowych w postaci opłaty od apelacji, wniosek ten został oddalony postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 13.03.2020 r.

Pismem z dnia 6.05.2020 r. powód wniósł o odrzucenie apelacji pozwanego powołując się na treść art. 112 ust. 3 u.k.s.c.

Z uwagi na treść art. 374 k.p.c. sprawa została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed jej merytoryczną oceną konieczne jest jednak poczynienie kilku uwag wstępnych. Po pierwsze przypomnieć należy stronom, że sprawa niniejsza była rozpoznawana w reżimie procesowym kształtowanym ustawą z dnia 17.12.2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (t.j. Dz.U. 2020, poz. 446 – dalej, jako u.d.r.p.g.). Z mocy art. 24 ust. 2 u.d.r.p.g. – co niewątpliwie umknęło profesjonalnym pełnomocnikom obu stron – w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu grupowym wyłączone jest stosowanie przepisów art. art. 100 ust. 2, 101-103, 105, 107, 109-112 u.k.s.c. W konsekwencji, zarówno wniosek pozwanego o zwolnienie od opłaty od apelacji był sprzeczny z ustawą i musiał być oddalony¹, ale także sprzeczne z przepisem ustawy było stanowisko pełnomocnika powoda domagającego się odrzucenia apelacji przeciwnika na podstawie normy zawartej w art. 112 ust. 3 u.k.s.c. (pismo, k. 1267). Wyłączenie stosowania art. 112 u.k.s.c. w niniejszej sprawie jest kompleksowe co oznacza, że po oddaleniu niedopuszczalnego wniosku strony apelującej o zwolnienie jej od kosztów sądowych, uiszczenie opłaty od pisma przez pełnomocnika apelującego winno nastąpić po wezwaniu ze strony Sądu i pozwany tak postąpił, uiszczając opłatę w okresie, kiedy z uwagi na pandemię Covid-19 nie biegły terminy procesowe w sprawach cywilnych.

Po drugie, wyrok Sądu Okręgowego wymagał sprostowania w trzech aspektach, w zakresie oczywistych niedokładności, na podstawie art. 350 § 3 k.p.c. W orzeczeniu niekonsekwentnie użyto określenia „przedstawiciel” w stosunku do A. W.. Art. 4 ust. 1 u.d.r.p.g. określa osobę wytaczającą powództwo w imieniu grupy, jako „reprezentanta” i stosowne sprostowanie było konieczne zwłaszcza, że w punkcie III sentencji Sąd pierwszej instancji użył już poprawnego, ustawowego określenia. Po drugie, w dacie wyrokowania przez Sąd Okręgowy występował w sprawie, w charakterze interwenienta ubocznego² po stronie pozwanej, nadzorca sądowy z postępowania układowego dotyczącego pozwanego, co w ogóle nie znalazło odzwierciedlenia w treści orzeczenia³. Po trzecie podnieść należy, że wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie redakcji rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I sentencji nie odpowiadał

w ocenie Sądu Apelacyjnego dostatecznie wzorcem metodycznym wypracowanym aktualnie na tle art. 21 u.d.r.p.g. Przepis ten istotnie może budzić wątpliwości, co do konstrukcji sentencji wyroku uwzględniającego powództwo, zwłaszcza w świetle przepisów art. 22 i 23 u.d.r.p.g. Poprawne odczytanie tych przepisów, w połączeniu z normą art. 4 ust. 1 u.d.r.p.g. zdaje się jednak wskazywać, że w sentencji wyroku zasądzonego należność podmiotem, na rzecz którego zasądza się sumę łączną wierzytelności członków grupy jest reprezentant grupy, zaś obowiązkiem Sądu jest jednocześnie (art. 21 ust. 2 u.d.r.p.g.) wymienienie w samej sentencji wyroku (art. 21 ust. 1 u.d.r.p.g.) wszystkich członków grupy lub podgrupy wraz z ustaleniem kwot przypadających każdemu z nich. Technika redakcji orzeczenia przyjęta przez Sąd Okręgowy nie odpowiadała w pełni wskazaniom metodycznym wynikającym z przywołanych przepisów, chociaż należy przyznać, że Sąd Okręgowy nadał swojemu orzeczeniu formę akceptowaną w doktrynie prawa, jako prawidłową i w pełni równorzędną formie preferowanej przez sąd odwoławczy⁴.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacji w pierwszym rzędzie należy podkreślić, że apelujący, co do zasady nie zgłosił zarzutu wadliwości ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny ustalenia te przyjmuje za własne, w oparciu o dowody przeprowadzone w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, ocenione przez Sąd Okręgowy zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. Ustalenia te nie wymagają zmiany, ani uzupełnienia, co na podstawie art. 387 § 2¹ k.p.c. zwalnia Sąd Apelacyjny z ich ponownego przytaczania.

Jako główny wniosek środka odwoławczego sformułowano żądanie zmiany w całości zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, w charakterze żądania ewentualnego wniesiono zaś o uchylenie wyroku Sądu I instancji, przy czym z treści apelacji nie wynika podstawa tego żądania ewentualnego. Wniosek ewentualny, jako dalej idący wymagał pierwszoplanowego rozważenia.

W myśl art. 386 § 2-4 k.p.c., poza wypadkami stwierdzenia nieważności postępowania, przyczyn odrzucenia pozwu lub podstaw do umorzenia postępowania, Sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na gruncie niniejszej sprawy nie zachodzi żadna ze wskazanych podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku. Tym samym, w ogóle nieumotywowany wniosek pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie. Skarżący wnosił o uzupełnienie postępowania dowodowego, a nie o jego przeprowadzenie w całości, co automatycznie wyklucza możliwość uchylenia wyroku z tej przyczyny.

Podnoszone natomiast przez skarżącego zarzuty co do tego, że Sąd błędnie ocenił moc niektórych dowodów, nie są zarzutami, które mogłyby świadczyć o nierozpoznaniu istoty sprawy. Dlatego też nie zachodziły podstawy z art. 386 § 4 k.p.c. do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny rozważył, zatem zarzuty apelacji pozwanego w kontekście wniosku o zmianę zaskarżonego wyroku w żądany sposób.

Jako pierwszoplanowe apelujący podniósł zarzuty odnoszące się do kwestii dopuszczalności prowadzenia postępowania, a następnie wyrokowania przez Sąd Okręgowy w reżimie u.d.r.p.g. i naruszenia wskazanych w zarzutach apelacji przepisów o charakterze procesowym odnoszących się zarówno do samego postępowania, jak też do poprawności orzeczenia o kosztach procesu (zarzuty nr 1, 2, 5).

Zarzuty te są całkowicie chybione w świetle regulacji samej ustawy, świadczą o braku znajomości aktu normatywnego przez apelującego. Pozew został złożony do Sądu Okręgowego w Lublinie dniu 17.12.2014 r., zaś postanowieniem z dnia 24.03.2015 r. Sąd ten postanowił rozpoznać sprawę w postępowaniu grupowym. Przedmiotowe orzeczenie zaskarżył pozwany zarzucając Sądowi a quo m.in. naruszenie przepisu art.10 u.d.r.p.g., kwestionując wypełnienie przesłanek dla rozpoznawania sprawy w postępowaniu grupowym. Postanowieniem z dnia 2.09.2015 r. w sprawie I ACz 648/15 Sąd Apelacyjny w Lublinie oddalił zażalenie pozwanego i postanowienie Sądu Okręgowego stało się prawomocne. W 2015 r. istniał jeszcze stan prawny, w którym przed wydaniem wyroku Sąd pierwszej instancji miał obowiązek ponownej oceny wystąpienia wszystkich przesłanek dopuszczalności postępowania grupowego na

dzień zamknięcia rozprawy poprzedzającej wyrokowanie i tylko w przypadku stwierdzenia, że wszystkie przesłanki (podmiotowe i przedmiotowe) są spełnione mógł orzekać, co do meritum⁶. W toku sprawy doszło jednak do istotnej zmiany stanu prawnego, co umknęło pełnomocnikowi pozwanego. Przepisem art. 10 pkt 6 ustawy z dnia 7.04.2017 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ułatwienia dochodzenia wierzytelności (Dz. U. 2017, poz. 933 ze zm.) dodano do u.d.r.p.g. art. 10a, który stanowi, że „po uprawomocnieniu się postanowienia o rozpoznaniu sprawy w postępowaniu grupowym, dopuszczalność prowadzenia postępowania grupowego nie podlega ponownemu badaniu w dalszym toku postępowania”. Nie budzi wątpliwości, że przepisy u.d.r.p.g. mają wyłącznie charakter norm prawa procesowego. W odniesieniu do przepisów procesowych zasadą prawa intertemporalnego jest zaś to, iż przepisy nowe „chwytają w locie” toczące się postępowania sądowe⁷, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej. Analiza przepisów przejściowych (art. 21 i 22) ustawy nowelizującej z dnia 7.04.2017 r. jednoznacznie wskazuje, że ustawodawca nie odstąpił od wskazanej zasady i norma art. 10a u.d.r.p.g. weszła w życie (zaczęła być stosowana w niniejszym postępowaniu) z dniem 1.06.2017 r. Od tej daty żaden Sąd (w tym Sąd odwoławczy) nie może już badać, czy spełnione były i są nadal spełniane przesłanki dopuszczalności postępowania grupowego w sprawie, gdyż ustawodawca świadomie zapewnił stabilizację takiego postępowania nawet wtedy, gdy w toku procesu odpadłyby (po zakończeniu fazy certyfikacyjnej procesu) jakiegokolwiek przesłanki dopuszczalności rozpoznawania sprawy w postępowaniu grupowym. Art. 10a u.d.r.p.g. powoduje, że prawomocne postanowienie Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 24.03.2015 r. w sprawie (...) nie mogło być po dniu 1.06.2017 r. uchylone i zmienione nawet wskutek zmiany okoliczności sprawy (wyłączenie stosowania art. 359 k.p.c.)⁸, ale wprost wyłączona jest także dalsza kontrola instancyjna takiego prawomocnego postanowienia, dokonywana w postępowaniu apelacyjnym⁹. W konsekwencji, wskazane zarzuty apelacji pozwanego nie tylko nie zasługiwały na uwzględnienie, ale nawet nie mogły być poddane merytorycznej ocenie.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że z tych samych przyczyn oddaleniu podlegał wniosek dowodowy zawarty w apelacji odnoszący się do opinii biegłego z zakresu budownictwa, gdyż zgodnie z tezą dowodową (analogiczną, jak teza dowodowa z odpowiedzi na pozew) zmierzał on do wykazania okoliczności wskazujących na niedopuszczalność rozpoznawania sprawy w postępowaniu grupowym. Wniosek ten zachowywał swoją aktualność do dnia 1.06.2017 r., a po tej dacie nie mógł być już uwzględniony przez Sądy obu instancji (przypomnieć należy, że Sąd Okręgowy w postanowieniu dowodowym z dnia 16.01.2019 r. prawidłowo pominął wniosek pozwanego).

Z kwestią tą wiąże się również częściowo zarzut nr 5 (w pozostałym zakresie) oraz zarzut nr 6 apelacji.

Przepis art. 233 k.p.c. określa zasady oceny dowodów przez sąd. Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. może polegać na błędnym uznaniu, że przeprowadzony w sprawie dowód ma moc dowodową i jest wiarygodny albo że nie ma mocy dowodowej lub nie jest wiarygodny. Uchybienie tego rodzaju może być skutkiem nieuwzględnienia przez sąd przy ocenie poszczególnych dowodów zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub całokształtu zebranego materiału dowodowego, bądź też przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej. Dla skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. konieczne jest wskazanie, jakie konkretnie zasady lub przepisy naruszył sąd przy ocenie poszczególnych dowodów oraz jaki wpływ dane uchybienie miało na wynik sprawy. Kwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów nie może natomiast polegać jedynie na zaprezentowaniu przez skarżącego ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów, stanu faktycznego (tak też Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach z dnia 18.01.2002 r., I CKN 132/01; z dnia 28.04.2004 r., V CK 398/03; z dnia 13.10.2004 r., III CK 245/04; z dnia 18.06.2004 r., II CK 369/03; w postanowieniu z dnia 10.01.2002 r., II CKN 572/99). Apelujący nie sprostął opisanym wymogom.

Wbrew wywodom pozwanego zawartym w apelacji okolicznością bezsporną w sprawie jest to, że w budynku wielorodzinnym przy ul. (...) w L., wskutek błędu konstrukcyjnego (projektowego) wykonana instalacja ciepłej wody użytkowej (c.w.u.) ma tę wadę, że niemożliwy jest pobór ciepłej wody w poszczególnych lokalach bezpośrednio po otwarciu zaworów czerpalnych (co skutkuje każdorazowym marnowaniem wody¹⁰), ale także przyjęta konstrukcja systemu c.w.u. uniemożliwia opomiarowanie zużycia ciepłej wody przez poszczególnych użytkowników. Pozwany (deweloper, strona umów z członkami grupy reprezentowanymi przez powoda) w postępowaniu przedsądowym w ogóle nie kwestionował tej okoliczności i swojej odpowiedzialności za wadliwe wykonanie instalacji wodnej zwłaszcza, że analogiczna wada ujawniła się w innych budynkach budowanych równolegle przez niego, w oparciu

o tożsame rozwiązania projektowe (reklamacje k. 396-398, 400; odpowiedzi reklamacyjne dewelopera k. 399, 404, 408, opinia przedsądowa k.410). W apelacji pozwany – sprzecznie ze swoim wcześniejszym stanowiskiem i bez żadnego uzasadnienia – zdaje się kwestionować, by wskazana wadliwość instalacji c.w.u. w budynku wskazanym w pozwie miała miejsce, ale taki zarzut stojący w opozycji do wszystkich dowodów przeprowadzonych w sprawie (i faktów wcześniej przyznawanych przez stronę) musi być poczytany wyłącznie za element taktyki procesowej przyjętej przez pozwanego, a nie realne twierdzenie o wadliwości ustalenia faktu w sprawie. W 2019 r. pozwany nie zgłaszał w terminie zakreślonym przez Sąd Okręgowy żadnych zarzutów do opinii biegłego A. P., nie wnosił o jej uzupełnienie mimo świadomości, na jakie okoliczności faktyczne dowód ten został dopuszczony przez Sąd meriti. Wbrew stanowisku zawartemu w apelacji, taka procesowa bierność pozwanego występującego w sprawie z pomocą profesjonalnego pełnomocnika „nie jest okolicznością zupełnie wtórną”, gdyż podlega stosownej ocenie w trybie art. 381 k.p.c. w postępowaniu odwoławczym, w tym zwłaszcza, co do podnoszonej okoliczności następczych zmian w instalacji wodnej w poszczególnych lokalach. Apelujący kwestionuje przywołaną opinię i zarzuca, że „nie powinna w ogóle stanowić dowodu w sprawie” z uwagi na fakt, że została sporządzona w odpowiedzi na „tezy [Sądu Okręgowego] na co najmniej tendencyjnym poziomie”. Treść postanowienia dowodowego Sądu Okręgowego z dnia 16.01.2019 r. była znana pełnomocnikowi pozwanego i strona mogła w terminie z art.162 § 1 k.p.c. zwrócić uwagę Sądowi na uchybienie przepisom postępowania w zakresie prowadzonego postępowania dowodowego z opinii biegłego, w tym co do pominięcia wniosku dowodowego pozwanego odnoszącego się do tego dowodu, czy wadliwego w ocenie strony – w świetle art. 278 §1 k.p.c. – sformułowania „tendencyjnej” tezy dowodowej dla biegłego. Brak takiego zastrzeżenia sprawił, że pozwany nie może już w postępowaniu odwoławczym formułować zarzutów, co do wadliwości tych czynności procesowych Sądu Okręgowego¹¹. Celem art. 162 k.p.c. jest właśnie zapobieganie nielojalności procesowej przez obligowanie stron do zwracania na bieżąco uwagi sądu na jego wszelkie uchybienia procesowe w celu ich niezwłocznego wyeliminowania i niedopuszczenie do celowego tolerowania takich uchybień z zamiarem późniejszego wykorzystania w środkach odwoławczych¹². Marginalnie już tylko należy wskazać, że wniosek dowodowy pozwanego w zakresie, w jakim zmierzał do wykazania, że stopień wadliwości działania instalacji w systemie c.w.u. jest różny w poszczególnych lokalach był zbędny dla rozpoznania sprawy. Kwestia, czy w każdym przypadku użytkownik systemu c.w.u. musi odczekać, po otwarciu zaworu czerpalnego, taki sam okres czasu do momentu wypływu wody cieplej¹³ jest bezprzedmiotowa, w świetle dowodów przeprowadzonych w sprawie, jeżeli zważy się, że wadliwość działania instalacji dotyczy całego budynku, a zaproponowane zmiany konstrukcyjne wymagają zastosowania w instalacji identycznych (tożsamy) urządzeń w odniesieniu do każdego z lokali, a nie tylko odpowiedniej kalibracji już istniejących elementów konstrukcyjnych. Nie wymaga wiadomości specjalnych ocena faktów, że irrelevantną dla stwierdzenia wadliwości działania instalacji wodnej jest okoliczność, czy czas oczekiwania (od momentu otwarcia zaworu czerpalnego) na wypływ z wylewki wody cieplej jest „dłuższy, lub krótszy”, skoro zgodnie z warunkami technicznymi winien być on niezwłoczny. Jak wynika z dowodów niekwestionowanych w sprawie (a pozwany w toku postępowania przed Sądem Okręgowym nie zgłosił żadnego wniosku dowodowego na okoliczność przeciwną), żadne z rozważanych rozwiązań „naprawczych” nie różnicowało metody naprawienia wady budynku w zależności od parametrów eksploatacyjnych instalacji wodnej w poszczególnych lokalach; przeciwnie – ustalony charakter wady projektu instalacji skutkowało rozważaniem rozwiązań tożsamy dla poszczególnych lokali. Nota bene pozwany we wniosku dowodowym formułowanym w apelacji nie zmierzał do zakwestionowania tych faktów, a jedynie do wykazania „różnicowania” wadliwości działania instalacji wodnej w poszczególnych lokalach wyłącznie w kontekście wykazania braku przesłanki dopuszczalności rozpoznawania sprawy w postępowaniu grupowym.

W uzupełnieniu zarzutu nr 3 apelujący zarzuca Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 194 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wydania obligatoryjnego (w ocenie apelującego) postanowienia w przedmiocie wezwania do udziału w sprawie, w charakterze pozwanego, wykonawcy instalacji wodnej w budynku budowanym przez pozwanego. Sąd Okręgowy nie mógł naruszyć wskazanego przepisu w zarzucany sposób, gdyż zgodnie z art. 24 ust.1 u.d.r.p.g. stosowanie przepisu art. 194 k.p.c. jest wprost wyłączone w postępowaniu grupowym, czego apelujący nie dostrzega. Wydaje się przy tym, że całość zarzutu nr 3 apelacji i przywołanej na jego uzasadnienie argumentacji wynika z nierozróżniania przez apelującego instytucji procesowych przypozwania i dopozwania, i niezrozumienia ich istoty.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym dniu 8.11.2019 r. pełnomocnik pozwanego złożył wniosek „o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. w upadłości likwidacyjnej” (protokół rozprawy, k. 1151), składając pismo, w którym zawarto analogiczny wniosek ze wskazaniem, że (...) Sp. z o.o. w W. w upadłości likwidacyjnej była podwykonawcą robót budowlanych w zakresie instalacji wodnej w budynku przy ul. (...) w L. na zlecenie pozwanego wykonawcy i ich odpowiedzialność względem nabywców lokali kształtuje się na zasadzie in solidum. Pozwany wskazał, że zgodnie z art. 84 § 1 k.p.c. może zawiadomić (...) Sp. z o.o. w W. w upadłości likwidacyjnej o toczącym się procesie i wezwać ją do udziału w sprawie.

W kontekście dydaktycznym wskazać, zatem należy, że „wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego” jest związane z instytucją dopozwania, czyli przekształceniem podmiotowym po stronie pozwanej powiązaniem z kwestią istnienia lub braku legitymacji biernej podmiotu wskazanego w pozwie. Jeżeli pierwotnie pozwany w ogóle nie ma tej legitymacji w procesie (został błędnie wskazany, jako pozwany), to o takie przekształcenie podmiotowe strony procesu może wystąpić zarówno powód jak i pozwany (art. 194 § 1 k.p.c.). Inna sytuacja zachodzi natomiast wtedy, gdy legitymacja bierna pierwotnie pozwanego nie jest wątpliwa, ani kwestionowana, natomiast obok niego w charakterze pozwanego może być pozwany jeszcze inny podmiot. W takim przypadku przekształcenie podmiotowe strony pozwanej może nastąpić wyłącznie na wniosek powoda, wniosku nie może złożyć sam pozwany pierwotnie (art. 194 § 3 k.p.c.). Jak opisano powyżej, pozwany wniosł poprzez pełnomocnika na rozprawie oraz w pisemnym wniosku o dopozwanie (...) Sp. z o.o. w W. w upadłości likwidacyjnej, czyli dokonał czynności procesowej wprost zakazanej przez przepis art. 24 ust. 2 u.d.r.p.g. Po drugie, w treści pisemnego wniosku przyznał, że jego odpowiedzialność względem członków grupy reprezentowanych przez powoda oraz odpowiedzialność (...) Sp. z o.o. w W. w upadłości likwidacyjnej kształtuje się na zasadzie in solidum, czyli solidarności niewłaściwej. Tym samym pozwany nie zakwestionował swojej legitymacji biernej, co do zasady, a jedynie podniósł, że nie jest ona pełna w tym znaczeniu, że inny podmiot też (obok niego) powinien być pozwany w sprawie. Oznacza to, że złożył wniosek normowany w art. 194 § 3 k.p.c. jako strona pozwana, a więc nieuprawniona do jego złożenia. W konsekwencji wniosek taki nie mógłby skutkować wezwaniem innego podmiotu do udziału w sprawie w charakterze pozwanego w drodze postanowienia Sądu w żadnym postępowaniu cywilnym, w tym toczącym się również w oparciu o ogólne zasady KPC. W konsekwencji, całość argumentacji apelacji poświęcona tej kwestii (z przywołaniem orzecznictwa) jest chybiona.

Słusznie Sąd Okręgowy uznał, że stanowisko strony pozwanej wyrażone na rozprawie w dniu 8.11.2019 r. jest wewnątrznie logicznie sprzeczne i zobowiązał pełnomocnika pozwanego do jednoznacznego wypowiedzenia się, czy wnosi on o przypozwanie (...) Sp. z o.o. w W. w upadłości likwidacyjnej, czy o jej dopozwanie oraz do usunięcia wskazanych braków formalnych wniosku pisemnego, w terminie tygodniowym pod rygorem jego zwrotu. Pismem z dnia 21.11.2019 r. pozwany poprzez pełnomocnika jednoznacznie wskazał, że treścią wniosku z dnia 8.11.2019 r. było przypozwanie (...) Sp. z o.o. w W. w upadłości likwidacyjnej, w trybie art. 84 § 1 k.p.c. Przypozwanie, co do zasady nie wiąże się z przekształceniem podmiotowym po stronie pozwanej, nie jest, zatem wykluczone w postępowaniu grupowym, ale wbrew błędnemu mniemaniu apelującego w żaden sposób nie wiąże się też z instytucją dopozwania z art. 194 k.p.c. W konsekwencji, Sąd nie wydaje żadnego postanowienia opartego o wskazany przepis, odnoszącego się do wniosku strony. Przypozwanie (art. 84 i nast. k.p.c.) wiąże się, bowiem z instytucją interwencji ubocznej po jednej ze stron procesu, normowaną w art. 76 k.p.c. Strona, której zależy na udziale interwenienta ubocznego w procesie składa pismo zawiadamiające przypozywanego o toczącym się procesie i „wzywające go do udziału w sprawie” (co nie jest, zatem tożsame z „wnioskiem o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego”, jak czynił to pełnomocnik pozwanego w dniu 8.11.2019 r.), a wstąpienie interwenienta do procesu jest warunkowe i co do zasady zależy od jego woli, następuje w trybie art. 77 k.p.c. bez żadnego postanowienia Sądu w przedmiocie wezwania (art. 84 § 2 zd. 2 k.p.c.). Istotą interwencji ubocznej (w wyniku przypozwania) jest to, że interwenient uboczny przystępuje do strony procesu, ale nie staje się stroną w postępowaniu sądowym¹⁴. Pismo zawierające wniosek o przypozwanie jest pismem procesowym, które musi spełniać wymogi formalne z art. 126 i nast. k.p.c., w tym m.in. musi zostać złożone z odpisami dla strony przeciwnej oraz dodatkowym odpisem dla przypozywanego. Przypomnieć należy, że w sprawie toczącej się przed Sądem pierwszej instancji występował już ex lege interwenient uboczny po stronie pozwanej (nadzorca sądowy w postępowaniu układowym) i zarządzeniem z dnia 8.11.2019 r. strona pozwana była zobowiązana do usunięcia braków formalnych wniosku przez złożenie brakującej liczby odpisów

pisma oraz złożenie pisma precyzującego treść wniosku w odpowiedniej (wskazanej w zarządzeniu) liczbie odpisów. Obowiązku temu strona pozwana nie uczyniła zadość, nie składając odpisów pisma z daty sporządzenia 15.11.2019 r. precyzującego treść wniosku z dnia 8.11.2019 r. i na rozprawie w dniu 12.12.2019 r. Przewodniczący zarządził jego zwrot wraz z załącznikami uznając, że wniosek o przypozwanie nie mógł uzyskać biegu (odpis pisma z dnia 8.11.2019 r. doręczono pełnomocnikowi powoda wyłącznie w pozostałym zakresie, w związku z zawartym w nim innym wnioskiem strony pozwanej, o zawieszenie postępowania). Abstrahując od poprawności tej decyzji wskazać należy, że miała ona charakter zarządzenia przewodniczącego, a nie orzeczenia Sądu, zatem Sąd Okręgowy wyrokując w sprawie nie mógł w ogóle naruszyć norm prawa wskazanych w zarzucie nr 3 apelacji pozwanego, gdyż Sąd w ogóle nie orzekał (i nie mógł orzekać) w przedmiocie wniosku o przypozwanie. Postępowanie uboczne w tym zakresie toczyło się przed innym organem procesowym. Kończąc tę część rozważań należy także wskazać, że stosowne zarządzenie o zwrocie pisma precyzującego wniosek o przypozwanie zostało wydane w obecności profesjonalnego pełnomocnika pozwanego (protokół rozprawy k. 1161), który nie zgłosił w tym przedmiocie zastrzeżenia do protokołu o wadliwości podjętej decyzji procesowej, w trybie art. 162 k.p.c. (w zw. z art. 398 k.p.c.) i w ogóle utracił możliwość podnoszenia stosownego zarzutu w postępowaniu odwoławczym. Niezrozumiałą jest przy tym zarzut, że poprzez brak przypozwania podwykonawcy Sąd Okręgowy w sposób „nieuprawniony przerzucił całość odpowiedzialności na pozwanego”. Solidarność dłużnicza, czy to właściwa, czy niewłaściwa z mocy art. 366 § 1 k.c., przyznawana przez pozwanego w sprawie oznacza, że wierzyciel może żądać spełnienia całości świadczenia od jednego z dłużników, natomiast kwestią wtórną jest ewentualne, następcze rozliczenie się z tego tytułu pomiędzy dłużnikami. Samo przypozwanie skutkujące pojawieniem się w sprawie interwenienta ubocznego po stronie pozwanej, czy jego brak nie wpływają w żaden sposób na kształtowanie obowiązku odszkodowawczego pozwanego. Pozwany we wniosku z dnia 8.11.2019 r. wprost przyznał, że jego odpowiedzialność względem członków grupy reprezentowanych przez powoda oraz odpowiedzialność podwykonawcy instalacji wodnej kształtowana jest przez węzeł solidarności niewłaściwej (in solidum) z konsekwencjami wyżej opisanymi, wynikającymi z mocy ustawy, a nie określonej decyzji (zaniechania) Sądu meriti.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty apelacji nr 3 i 4 odnoszące się do braku zawieszenia postępowania w związku z upadłością podmiotu przypozywanego. Jak już wcześniej wskazano, samo przypozwanie nie prowadzi do zmiany podmiotowej po stronie pozwanej i wbrew uzasadnieniu zarzutu nie „ustaliłoby prawidłowego kręgu podmiotów po stronie pozwanej”, gdyż nawet przy dokonaniu przypozwania i następnie skutecznym zgłoszeniu interwencji ubocznej przez przypozywanego nadal pozwany pozostawałby jedynym podmiotem po stronie pozwanej, od którego zasądzano by stosowne roszczenia. Kwestia zaś, czy czynności organów procesowych utrudniły pozwanemu dochodzenie roszczeń regresowych od osoby trzeciej, czy nawet wprost je wykluczyły nie wpływa na poprawność rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie i pozostaje poza przedmiotem procesu zainicjowanego pozwem z dnia 17.12.2014 r. Ponieważ samo przypozwanie nie prowadzi do przekształcenia podmiotowego strony procesu, zatem w sprawie w ogóle nie mógł być zastosowany przepis art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż nakazuje on zawiesić postępowanie wyłącznie wtedy, gdy dotyczy ono masy upadłości, masy układowej lub masy sanacyjnej i ogłoszono upadłość strony procesu lub wszczęto wobec niej wtórne postępowanie upadłościowe albo ustanowiono zarządcę w postępowaniu restrukturyzacyjnym. W odniesieniu do obu stron niniejszego postępowania wskazane przesłanki nie były spełnione, zatem Sąd Okręgowy nie uchybił wskazanemu przepisowi w żaden z zarzucanych mu sposobów.

Z tych względów apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Pozwany przegrał postępowanie apelacyjne i na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. winien zwrócić powodowi koszty procesu powstałe w tym postępowaniu, obejmujące wynagrodzenie pełnomocnika (radcy prawnego) ustalone zgodnie z art. 5 u.d.r.p.g. w zw. z § 3 ust. 1 umowy zlecenia z dnia 13.12.2014 r. (k. 11 akt sprawy), które w realiach sprawy, uwzględniając wysokość takiego wynagrodzenia przyznanego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, nie prowadzi do przekroczenia kwoty maksymalnej wynikającej z przywołanego przepisu ustawy.

1 wskazana regulacja normatywna niewątpliwie stawia pozwanego w niekorzystnej sytuacji, gdyż nie ma on wpływu na fakt prowadzenia postępowania cywilnego w reżimie tej ustawy, jednak zastrzeżenia doktryny prawa w tym zakresie

(w tym, co do konstytucyjności wskazanego przepisu) zostały zignorowane przez ustawodawcę – por. T.Jaworski, P.Radzimierski „Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz”, C.H.Beck, Warszawa 2010, t. 8, s. 484

2 ex lege

3 jak wynika z informacji zawartych na kartach 1276-1277 akt sprawy, postępowanie układowe zostało prawomocnie zakończone przed wydaniem wyroku przez Sąd drugiej instancji i w postępowaniu odwoławczym wskazany podmiot nie występował już w sprawie

4 T.Jaworski, P.Radzimierski, op.cit., t.2, s. 402

5 w konsekwencji

6 T.Jaworski, P.Radzimierski, op.cit., t.1-4, s. 396-397

7 czyli są bezpośrednio stosowane w toczącym się procesie, w miejsce przepisów dotychczasowych

8 także wtedy, gdy wprost okazałoby się, że jest ono niedopuszczalne w całości lub części

9 M.Sieradzka „Komentarz do art. 10a ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym”, Lex/el, t. 1-3

10 na koszt właścicieli lokali

11 por. red. A.Jakubecki „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz”, Warszawa 2012, s. 223, t. 4 i przywołane tam orzecznictwo

12 wyrok SA w Poznaniu z 17.12.2008 r. I ACa 890/08

13 ewentualnie, czy wymaga to spuszczenia z rurażu do kanalizacji takiej samej objętości wody o obniżonej temperaturze, „zimnej”

14 patrz art. 83 k.p.c.